

Cum a ajuns un orb să vadă

(Reproducerea nu este permisă)

Așa cum orice birtaș are printre oaspeții săi câte unii pe care niciodată nu-i poate mulțumi, care au la toate ceva de criticat, poate să-și dea el oricâtă osteneală, tot așa și marele Susținător al tuturor oamenilor, care „face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți” [Matei 5.45]), are printre aceștia pe unii care mereu au ceva de cântit și de criticat. Acești oameni găsesc în toate cusururi, numai la ei înșiși, nu. Aproape că ei seamănă destul de des cu o casă bătrână, stricată, care trebuie demolată. Odată ce au căzut zidurile exterioare, atunci iese la iveală cât de crăpat, de spart, de putred și de murdărit este tot interiorul.

Un asemenea cântitor și cusurgiu era arendașul de moșie, Karl Ohnfried. Cu nimeni nu era mulțumit, nici cu Dumnezeu, nici cu vreun om. Pe lângă aceasta, el ar fi avut atâtea motive să fie recunoscător. Cine avea în împrejurimile întinse un asemenea șeptel (stoc de vite) bun ca el? Cine avea cai de corvoadă așa de frumoși și de puternici și cine avea telegari așa de splendizi? Cine avea o crescătorie de porci așa de productivă și așa mai departe și așa mai departe? Și apoi încă cele o sută douăzeci și patru de oi de stepă bine hrănite. În afară de aceasta, Ohnfried avea tot ce-și poate dori un bărbat rezonabil, ceea ce este mai bun și mai frumos, și anume, pe temătoarea de Dumnezeu, econoama și energica sa soție, pe Hanna a lui. Nu îi dăruise ea trei fii reușiți și două fiice scumpe? Și cu toate acestea, soțul și tatăl care critica tot și toate, îi alungase din casă în străinătate pe cei trei fii – chiar dacă nu cu intenție – prin firea sa meschină, nemulțumită și prin mania sa de a blama. Drept urmare, el trebuia de atunci să aibă mereu necazuri cu forțe plătite care se schimbau des din cauza felului său insuportabil.

Cu soția arendașului, lucrătorii erau în general foarte mulțumiți, pentru că auzeau, vedeau și primeau de la ea numai lucruri bune. Ea nu se zgârcea niciodată cu cuvinte de apreciere și de încurajare, în timp ce soțul ei nu avea niciun cuvânt de laudă pentru hărnicie și osteneală cinstită.

Am spus deja că Ohnfried nu era mulțumit nici cu Dumnezeu. El era convins că din partea lui Dumnezeu nu primea decât un tratament de-a dreptul de mamă vitregă. Arendașul nu fusese întotdeauna de aceeași părere. La începutul căsniciei sale o însoțise regulat pe soția sa ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Pe atunci nici nu se gândea numai la sine însuși. Dacă era într-adevăr un creștin, firește că nu pot să spun. În orice caz, marea nemulțumire venise când începuse deschis să-I întoarcă spatele lui Dumnezeu. În vremea aceea devenise altul, unul care nu mai putea decât să se plângă și, după părerea sa, nu-i mergea nici pe jumătate așa de bine cum merita. El era complet orb pentru bunătatea lui Dumnezeu, orb la faptul că, în fond, umbla în lumina soarelui fericirii. Dar avea să afle ce înseamnă când Dumnezeu Își retrace mâna de la un om.

Peste Germania și poporul ei au venit ani grei de destin, sub care a suferit mult mai ales agricultura. Arendașul Ohnfried n-a făcut excepție. Apoi a venit o zi în care el n-a mai fost în stare să plătească dobânda trimestrială de arendă. Știa exact că banca, căreia îi aparținea moșia, nu va ezita mult, ci îl va acuza și va pune să fie sechestrat, dacă nu va reuși în curând să procure banii. Știind aceasta, el a făcut lucrul cel mai nebunesc pe care putea să-l facă. S-a adresat pentru ajutor unui speculant de cereale și agent bancar, care era rău famat pentru viclenia sa și aceasta, cu toate că, așa cum vom mai auzi, îi stăteau deschise și alte căi. Ascher Salomonsohn se numea acest ajutor în nevoie.

Ohnfried a obținut banii, dar în ce condiții! El trebuia să-i amănesteze evreului vitele cele mai bune și în plus, să plătească dobânzi mari. Ascher Salomonsohn se pricepea să-și tundă oița.

Dintre cei trei fii ai arendașului, doi se stabiliseră în Canada și unul în Brazilia. Toți trei erau căsătoriți și aveau familii mai mari. Deoarece și în America orice început este greu și amenajarea fermelor cere sume mari, fiii n-au putut să-l ajute imediat pe tata. Ohnfried nici nu se gândea să le ceară ajutorul. Mândria sa n-ar fi permis. În ultimii ani nu se interesase deloc de ei. Nu citise nici măcar o dată scrisorile lor către iubita lor mamă. Dacă soția sa voia să-i dea scrisorile să le citească, de cele mai multe ori le împingea înapoi și spunea că este suficient că ea știa cum le merge copiilor; el avea capul plin de griji și așa mai departe.

Cea mai vârstnică dintre fiice, Rosemarie, era măritată cu directorul școlii, Gerhard, într-un sat mare, deloc departe, Kirchdorf, iar sora mai tânără, Dörte, în același sat, cu un tânăr țaran înstărit. Directorul Gerhard provenea dintr-o casă țărănească bogată. El era al doilea fiu și recent, prin moartea fratelui mai mare, devenise unic moștenitor, legatar universal. Gerhard l-ar fi ajutat cu plăcere pe socru, dar știa că tocmai de către el s-ar fi lăsat cel mai puțin ajutat, pentru că Ohnfried i-o dăduse numai fără plăcere pe fiica sa de soție, deoarece ar fi preferat s-o mărite cu un moșier tânăr, care o ceruse.

Mândria vine înaintea căderii. Într-o duminică dimineață, arendașul a pus din nou, ca de atâtea ori, să i se înhame ambii cai suri rotați, animale minunate, nobile, - toată mândria sa -, ca să se ducă în oraș și să petreacă duminica acolo, cu prietenul său, Salomonsohn, într-o cafenea, la jocul de cărți. Atunci, nenorocirea s-a apropiat cu pași grăbiți.

Încă nu era pe drum nici de o jumătate de oră, când pe șosea, o mașină cu viteză nebunească se îndrepta spre el, claxonând continuu. Deja la primele sunete stridente, ambii pur sânge s-au speriat în așa fel, încât tremurau, și pe când claxonul răsuna iar și iar, Ohnfried n-a putut să împiedice, în ciuda tuturor eforturilor, să n-o rupă caii la fugă spre dreapta și să se prăbușească cu tot cu trăsură în șanțul lat și adânc de lângă drum. Mașina a gonit pe lângă ei. Din fericire, exact după un sfert de oră au trecut câțiva pietoni pe lângă locul accidentului și imediat după aceea a apărut o mașină cu trei domni în ea, care a oprit la semnul oamenilor. Toți s-au străduit pentru accidentatul care striga tare după ajutor, care zăcea cu un picior și un braț înțepenite sub trăsură. Pe când erau încă ocupați cu el, a venit în viteză mare un „Hanomag”¹, în care ședea un medic, doctorul Helmoldt, prieten al casei arendașului. El a oprit de la sine când i-a văzut pe cei doi cai suri rotați, bine cunoscuți de el, zăcând pe jos, care se zbăteau sălbatic de durere. Bărbații au reușit, cu forțe unite, să-l scoată pe Ohnfried de sub trăsura distrusă. Să se apropie de cai, nu era posibil. Nu era nimic altceva de făcut, decât să aducă urgent din orașul din apropiere un veterinar. Din păcate, el n-a putut să stabilească decât că frumosul cal înhămat la dreapta își rupsese ambele picioare din față, în timp ce calul celălalt, pe lângă o fractură a piciorului drept din față, trebuia să se fi ales și cu leziuni interne, pentru că sângera continuu pe gură. Animalul a pierit în mâinile doctorului. Calul înhămat la dreapta trebuia împușcat pe loc. Săritori, cei trei domni veniți cu mașina au îndeplinit dorința doctorului Helmoldt, să-l ducă acasă pe arendaș, care între timp își pierduse cunoștința. Doi dintre domni au trebuit să meargă pe jos, pentru că pe cele două locuri ale lor fusese culcat accidentatul. Dar doctorul Helmoldt gonea în față în Hanomagul său, ca să pregătească pe moșie totul pentru primirea accidentatului.

Prima examinare mai riguroasă a accidentatului a arătat o zdrobire puternică a ambelor coapse, dar în afară de aceasta, daune interne, dar a căror gravitate nu putea fi stabilită cât timp Ohnfried era inconștient. Abia după ce își recăpătase cunoștința, printr-o injecție puternică cu camfor, a putut

---

¹ Hanomag - automobil fabricat de Hanomag, constructor german de automobile, locomotive și vehicule militare. (n.t.)

medicul să-l examineze temeinic. Rezultatul era grav. Plămâni și inima fuseseră afectate prin simpatie; și zdrobirea unei coaste fusese stabilită.

După terminarea examinării, doctorul s-a dus la preotul localității, prieten cu el, și a chemat telefonic o soră medicală. Pe preot l-a luat cu el acasă la arendaș, la rugămintea sa, deoarece voia să-i spună sărmanei soții a accidentatului un cuvânt de mângâiere.

Încă în aceeași seară au apărut ambele fiice cu soții lor. Ginerii au oferit imediat orice ajutor necesar. Mai ales Gerhard s-a priceput să-și liniștească soacra și să-i facă curaj. Ea urma să aibă curând nevoie de el într-o măsură deosebită, pentru că într-o zi, Ascher Salomonssohn, care nu se arătase la față până atunci, și-a anunțat vizita și i-a prezentat femeii speriate de moarte o poliță pentru 2850 de mărci. Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost acolo cei doi gineri capabili și înțelegători, care au luat imediat în mână soluționarea problemei, procedând cu negustorul obraznic așa cum o merita și au preluat cu totul conducerea moșiei?

Multe, multe săptămâni au trecut și însănătoșirea bolnavului înainta numai foarte încet. După ce la început respinsese vizita preotului Engelbrecht, un om hotărât, credincios, cu timpul a permis ca acesta să se așeze lângă el cinci minute. El asculta liniștit ce avea vizitatorul să-i spună și a permis cu plăcere ca acela să-i mângâie încet mâinile cândva puternice, dar acum slabe, ofilite și fără putere. Iarăși, mai târziu, avea deja voie să stea un sfert de oră, nu mai mult, cu el și încetul cu încetul chiar și mai mult. Da, în cele din urmă s-a ajuns ca bolnavul să se uite neliniștit la micul ceas de perete din Pădurea Neagră, dacă musafirul venea vreodată ceva mai târziu decât în rest.

Domnul Engelbrecht era foarte bucuros lăuntric pentru această schimbare în atitudinea bolnavului, dar nu lăsa să se vadă nimic din aceasta. El spera încrezător că ochii arendașului se vor deschide mai mult și mai mult, ca să recunoască dragostea lui Dumnezeu.

Între timp se făcuse primăvară și Paștele era aproape. Într-o zi, preotul ședea iarăși cu bolnavul. Acum putea deja să vorbească despre multe cu el, ceea ce nu avusese voie la început, și a adus prudent discuția despre drumul suferinței Domnului și Mântuitorului nostru, cum S-a suit la Ierusalim ca să moară acolo. Spre marea sa bucurie, bolnavul l-a întrerupt deodată cu rugămintea să-i citească amănunte despre aceasta din Biblie. Inima vizitatorului s-a bucurat foarte tare și l-a mulțumit lăuntric lui Dumnezeu. Apoi a citit diferite pasaje, printre ele și întâmplarea despre vindecarea celor doi orbi din Ierihon. (Matei 20.29-34.) Deodată, Ohnfried s-a ridicat anevoie și a spus cu un glas slab:

„O clipă, vă rog! Tocmai mi-a devenit ceva limpede. Eu sunt unul dintre cei doi orbi. Înțelegeți ce vreau să spun?”

„Da, vă înțeleg perfect, dragă prietene. Cuvintele dumneavoastră mă fericesc foarte tare. Cum nu este niciodată prea târziu să recunoaștem greșeli comise și să le reparăm, după posibilități, tot așa nu este niciodată prea târziu să deschidem ochii pentru dragostea lui Dumnezeu și să vedem cât de nesfârșit de mare este îndurarea Sa.”

„Da, probabil că aveți dreptate. Și acum mai am o rugămintă. Vă supărați pe mine dacă vă rog prietenos să mă părăsiți pentru astăzi? Vreau să fiu singur, ca să pot să mă gândesc încă o dată în liniște la tot ce mi-ați spus și mi-ați citit.”

„Nu, nu, dragă Ohnfried, precis nu sunt supărat pe dumneavoastră din cauza aceasta. Dimpotrivă, mă bucur din inimă pentru aceste gânduri bune.”

„Și când pot să vă aștept din nou? Probabil abia după sărbători? Cu siguranță că acum aveți multe de făcut.”

„Așa este. Cu toate acestea, vin în prima vineri la dumneavoastră. Doctorul mă va lua sigur în Hanomagul său. De fapt, el nu este deloc mulțumit cu dumneavoastră. La început, însănătoșirea a înaintat acceptabil. Dar de o vreme nu mai merge deloc. De ce ar putea să depindă?”

„Vă voi spune. Mă chinuiesc prea tare cu toate gândurile tulburi despre sărmana mea soție scumpă și pentru copiii mei. Mai ales amintirea celor trei fii ai mei pe care i-am alungat din casă, fără să vreau, îmi dă interminabil bătaie de cap. Astăzi știu că numai eu sunt de vină pentru plecarea lor. Pentru moșie nu-mi fac griji. Ginerile meu, Gerhard, a rânduit totul în așa fel, cum eu n-aș fi putut. Iar celălalt, Paulsen, a preluat conducerea gospodăriei și totul merge strună. Deci, aici totul este în ordine. Dar fiii mei, fiii mei! Nu pot să scap de aceasta, că m-am făcut vinovat față de ei. Zi și noapte mă gândesc la aceasta. Dar ce să fac? Ei stau departe de aici, iar eu nu sunt în stare nici măcar să le scriu. Cine știe dacă îi voi revedea vreodată!”

Vorbitorului i s-a frânt glasul. Avea lacrimi în ochi și buzele subțiri, albastrui, tremurau.

Liniștitor, preotul i-a pus bolnavului mâna pe umăr și a zis:

„Îmi permiteți să scriu fiilor în locul dumneavoastră și să le împărtășesc cum gândiți acum despre trecut?”

„O, dacă ați vrea să faceți aceasta! Cu siguranță, aceasta mi-ar lua mult din mâhnirea mea.”

Încă în aceeași seară, domnul Engelbrecht a scris trei scrisori în America îndepărtată. Încheierea era în toate la fel:

„Medicul mi-a încredințat că scumpul dumneavoastră tată nu se va mai face bine. Plămâni și inima au suferit în cădere o zdrobire prea puternică. Dacă vreți să vă mai vedeți odată tatăl în viață, atunci veniți încoace cât de repede posibil, în caz că vă permit împrejurările. Sărmana dumneavoastră mamă încă nu știe nimic despre aceasta, că este așa de grav. Deci, vă rog, atenție și cea mai mare grabă!

Al dumneavoastră...

În duminica Paștelui, domnul Engelbrecht ședea, cum promisese, la amiază, pe la ora douăsprezece, la patul arendașului. L-a găsit într-o remarcabil de veselă dispoziție și cu ochii strălucind. Numai horcăitul din piept și petele roșii de pe obraji mărturiseau că în pat zace un om grav bolnav. Preotul i-a citit un capitol din Evanghelie și i-a dat o scurtă explicație. Când a terminat cu aceasta, Ohnfried i-a luat mâna și a spus:

„Ascultați! Astăzi, spre dimineață, am avut un vis foarte ciudat. Am visat că stăteam la poarta cerului și doream să intru. Atunci, deodată, s-a făcut inexplicabil de luminos în jurul meu. Eram orbit de tot și am închis ochii. Când i-am redeschis, Mântuitorul Isus Hristos stătea în cadrul ușii. El m-a privit serios, dar nesfârșit de binevoitor și plin de milă, atât de plin de milă, încât m-am prăbușit de durere și de rușine. Atunci, El a spus cu glas duios și blând: «Fiule, în sfârșit, ai venit?! Dar unde sunt soția și copiii tăi: Unde sunt cei trei fii ai tăi? Ia-i și apoi vino din nou la mine!» Figura luminoasă a dispărut cu un salut de binecuvântare din fața mea. Iar eu m-am trezit.”

„Cu adevărat, acesta este chiar un vis extraordinar. Și dumneavoastră credeți într-adevăr că Cel pe care L-ați văzut era Mântuitorul?”

„Da, cred aceasta sigur. El a fost, Cel care a mers pe drumul suferinței la Golgota, ca să moară acolo pentru păcătoși. Și pentru că acum știu că El a fost la cruce și pentru mine, dar că n-a rămas în moarte, ci a înviat dintre morți, știu astfel că și eu voi învia. Voi merge la El și sper că îi voi revedea cândva la El pe toți cei dragi mie!”

„Slavă Domnului! că El v-a sădit în inimă această credință prețioasă în ziua Sa. Atunci, țineți și mai departe nestrămutat privirea îndreptată spre El! Și ca El să ducă și cele trei scrisori sigur la locul destinației lor, să-L rugăm împreună. Și acum, să ne încredințăm Domnului!”

De la cele descrise mai sus să fi trecut cam cinci săptămâni, când doamna Ohnfried, cu cei trei fii, cu soțiile acestora, cu fiicele și ginerii ei stăteau la patul morții soțului ei. Doctorul a avut dreptate. Ceasurile bolnavului erau numărate. Dar el nu mai era nemulțumit cu această cale a lui Dumnezeu, care de cinci săptămâni era Tatăl său în Isus Hristos. Cu bucurie adâncă i-a primit bine pe cei trei fii ai săi împreună cu soțiile lor și a pus totul în ordine. Și acum era pregătit să plece și să se ducă la Hristos. În timp ce ai săi cântau împreună frumoasa cântare a lui Gellert:

Isus trăiește! Cu El, și eu!

Moarte, unde-ți sunt spaimetele?

Domnul peste viață și moarte a stins lumina vieții bolnavului și l-a făcut să adoarmă liniștit.

O.B.

Titlul original: „Wie ein Blinder sehend wurde”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*